

Hejsek 3

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXIV listopad 2018

Pejsek štěká...

Na Okoř je cesta jako žádná ze sta, to si mohli vyzkoušet ti, kteří minulý měsíc zdolali Trčícítku nebo Padesátku. Vyráželi jsme z Kralup a kromě opěvované zříceniny si prohlédli ještě třeba Šárecké údolí a někteří i Lidice. Všem odvážným chodcům gratulujeme!

Haf! Haf! Haf!

Doufám, že se povedly i Podzimky! Už v době, kdy jde tento Pejsek do tiskárny, je jasné, že to v okolí Kar-dašovy Řečice a Pluhova Žďáru bude stát za to!

Haf! Haf! Haf!

V listopadu nás čeká ještě čaj a Zavařovací výprava (pojedeme do Šiškovic, nechte si užit!). A zároveň se nám blíží prosincová Vá-

nočka, a tak už rozvažujte, jaký dárek vyrobíte na Vánoce do tomboly. Měla by to být nějaká ručně dělaná hezká věc, kterou si na Vánoční výpravě nějaký jiný Vpředák pod stromečkem vylosuje.

Haf! Haf! Haf!

K narozeninám vše nejlepší štěkáme Kubovi a Sáře.

Haf! Haf! Haf!

V půlce října nám byla zničena Země a zajali nás Vogoni. Naštěstí ale máme ručník a se vším si poradíme, a užijeme se třeba jako reportéři Stopařova průvodce po Galaxii. Cizí planety budeme prozkoumávat zejména na družicích (pozor, podívejte se vpravo, kdy co je!).

Co budeme dělat my větší?

6. 11.	Družinovky:	
	mladší:	(17.00—19.00)
	střední:	(17.00—19.00)
	starší:	(18.00—20.00)
9. 11.	Čaj	(16.00—19.00)
13. 11.	Oddílovka	(16.30—19.00)
20. 11.	Družinovky	
23. — 25. 11.	Zavařovací výprava	
27. 11.	Oddílovka	(16.30—19.00)

A dále?

14. — 16. 12.	Vánoční výprava
12. — 13. 1.	Zimní výprava (možná i běžky)
2. 3.	Výroční výprava
8. — 10. 3.	Divadelní výprava
18. — 22. 4.	Velikonoční výprava
1. 5.	Sportovní výprava
4. — 5. 5.	Divadelní festival
	(termín se může změnit)
17. — 19. 5.	Štítek táborníka
7. — 9. 6.	Poklad a voda

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Na výpravě jsme hledali duhu a na jejím konci našli poklad. Kromě toho jsme si vyzkoušeli jaké to je spát v klubovně.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

V listopadu nás čeká výprava s rodiči, tak s sebou

vezměte i své sourozence a doražte v co největším počtu!

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Majda při učení drobných poranění „Jakou zeleninu dáš na včelí bodnutí?“ Mareček: „Brokolici?“

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Co budeme dělat my menší?

1. 11.	Schůzka	(17.00—18.30)
8. 11.	Schůzka	(17.00—18.30)
9. 11.	Čaj o páté	(16.00—18.00)
10. 11.	Výprava s rodiči	
15. 11.	Schůzka	(17.00—18.30)
22. 11.	Schůzka	(17.00—18.30)
29. 11.	Schůzka	(17.00—18.30)

A dále?

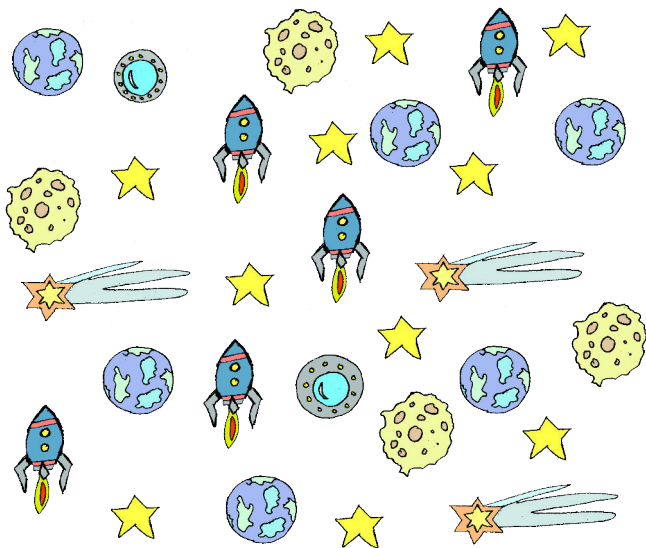
14. — 16. 12.	Vánoční výprava
12. 1.	Výprava do ZOO
2. 3.	Výroční výprava
29. — 31. 3.	Výprava na Sázavku
21. — 22. 4.	Velikonoční výprava
17. — 19. 5.	Štítek táborníka
8. 6.	Poklad

Štěně

Vesmírné objekty

Cestou vesmírem potkáváme spoustu objektů. Je důležité si je zapisovat a počítat, abychom věděli kolik jich ve vesmíru je. Dokážeš je spočítat?

Pokud to ukážeš Majdě nebo Týně, zapíšu ti nějaký ten bodík.

Pejsek

Dubák, vůdcák a ujaják

Dnes se podíváme na 3 typické uzle, které si mnoho z nás plete. Všechny jsou založeny na očku a z určitého úhlu pohledu je to pořád ten samý uzel. Jedná se samozřejmě o vůdcák, dubák a ujaják. Tak jak to s nimi tedy vlastně je?

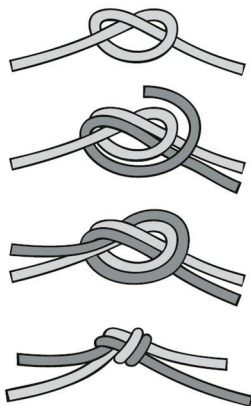
Dubák = Dubová spojka. Slouží ke spojení dvou provazů, jak už název spojka napovídá.

Vůdcák = Vůdcovská smyčka. Jeho smyslem je vytvoření pevné smyčky uprostřed lana, pomocí které se horolezci navazují na lano za svého vůdce (odtud také pochází název.)

Ujaják = Očková spojka = UIAA (používaná americká zkratka, odtud náš název ujaják). Slouží ke spojení dvou provazů, stejně jako dubák, akorát druhé lano se váže v protisměru na první, proto se mu občas říká protisměrný uzel.

Kdo je ukáže uvázané Elišce, získá 2 body do bodování!

Cestopis z Ukrajiny

Neděle 26. srpna

Tentokrát jsme vstali časně, již v šest, a snídali za krásného východu Slunce. Po sbalení všech našich věcí jsme se vydali směr Hoverla, nejvyšší hora Ukrajiny. Cestou jsme potkávali mnoho stanů a lidí, kteří teprve vstávali a balili, Štěpán dokonce při výstupu na jeden z menších vrcholků, který zbytek strategicky obešel, narazil na pár z předchozího večera. Potkávali jsme ale i turisty s malými batůžky — mnoho Ukrajinců se směr nejvyšší hora vydalo nejspíš proto, že měli několik státních svátků oslavujících jejich nezávislost.

Pokračovali jsme dál a dál, Hoverla, námi přezdívaná Hora z Hobita, stále na obzoru. Oběd jsme si dali kus nad velkým jezerem. Původně jsme doufali (hlavně Eliška), že bychom se v něm, přestože nebylo úplně vedro, mohli vykoupat, ale byla by to přílišná zacházka s velkým převýšením. Na okolní kleči jsme dosušovali stany a nejspíš překáželi v cestě všem ostatním, co tudy procházeli, protože tam byla doslova dálnice. Minula nás například skupinka s takzvanou Ukrajinskou motorovou myší — slečna s nasazenými sluchátky šla opravdu rychle a hravě utekla i svým mužským spolucestovatelům.

Po obědě jsme opět většina dospěli k závěru, že vrcholů bude ještě dost, takže tenhle nepříliš významný a obzvláště strmý můžeme vynechat, Štěpán ovšem nesouhlasil a znovu si ho sám vyběhl. S vrcholky jsme ale měli pravdu, protože

před Hoverlou nás takové stoupání a klesání čekalo ještě asi třikrát, vždycky hezky skoro na její výšku, a pak zase dolů. Po zdolání poslední „předhoverly“ jsme si na rozcestníku přčetli, za jak dlouho že bychom to měli být nahoře, a vydali se škrábat.

Vylézt nahoru bylo upřímně dost strašné, protože najednou přišlo vedro, nohy už docela bolely a kopec nekončil a nekončil. Když jsme se nakonec přeci jen vyškrábali až na vrchol (nutno říci, že i docela v čase!), čekala nás snad ta nejhnusnější nejvyšší hora státu vůbec — všude strašně lidí a odpadků, ošklivý kovový kříž a nějaké další pamětní desky ověšené hromadou potrhaných ukrajinských

vlajek... Vyfotili jsme se, nasvačili, trochu se pokochali výhledy, a protože se opět blížila bouřka, zahájili jsme rychlý (a prudký) sestup.

Ukrajince přicházející bouřka zjevně netrápila, protože proti nám vystupovaly celé rodiny včetně dětí, dešti navzdory. Naším plánem bylo najít nějaké místo pro stany s pramínkem o pár kilometrů dál. Již skoro dole proti nám najednou vyjelo auto s extrémně vysokým podvozkem, které doprovázeli dva chlápci. Jeden z nich poté zahodil plechovku od piva přímo do lesa, a pak se máme divit, kolik tam těch odpadků je...

Tam, kde jsme čekali „place for tents“, jsme narazili na rangery. Začali po nás něco chtít a jeden našťěstí zvládal

češtinu — takže jsme se dozvěděli, že nás každého zkásne o dvacet hřiven, protože tolik zřejmě stojí jeden den v národní rezervaci. Naštěstí byl tak hodný, že přestože jsme mu neprozíravě řekli, jak dlouho parkem chodíme, chtěl peníze jen za jeden den. Další ranger nám následně nabídl svezení do Rachivu, které jsme slušně odmítli — ani to nebylo naším směrem. Pokračovali jsme po cestě dál a po chvíli narazili na pramínek. Nad ním se v lese na stromě nacházela cedule „place for tents, bonfire forbidden“, kterou jsme uvítali, protože jsme již byli značně znaveni.

Vyšplhali jsme kousek výš do lesa, kde byl hezký plácek (s několika ohništi, na zákaz nehledě), postavili tam stany, uvařili si večeři, chvíli si povídali a poměrně brzy zalehli.

Okna

místa v okolí tábora

Vesnička Okna (německy Woken) stávala 11 kilometrů na východ od Mimoně podél cesty z Hvězdova do Jablonce. Uprostřed obce se nacházel rybníček, který zachycoval dešťovou vodu (vodních toků bylo v okolí málo, proto měl téměř každý dům svou studni a ještě vznikaly malé rybníčky na zachycování dešťovky, jako ten uprostřed vesnice.)

Roku 1889 vznikla v Oknech dokonce škola, dříve se chodilo učit do Jablonce. V chladných zimních dnech se vyučovalo v různých okenských usedlostech (přírodní podmínky delší cestu nedovolovaly). Deset let od založení školy

vznikl v obci i hřbitov. Začátkem dvacátého století se v obci nacházelo 87 domů s 331 obyvateli (z toho 310 Němců a 21 Čechů).

Kvůli vytvoření vojenského prostoru Ralsko jsou Okna dnes zaniklou obcí a díky nedaleké tankové střelnici (dnes samozřejmě již bývalé) se v Oknech nedochoval jediný dům. Připomínkou osídlení jsou jen sklepy a maštale vyhloubené ve skalách po obou stranách cesty z Hvězdova.

Konečně nějaká stopa!

Od prvního dopisu už jsou to dobré dva měsíce a o osobě, co nám dopisy posílala, nevíme nic. Brzy se to ale snad změní! Dopisovatel teď totiž konečně poslal dopis, díky němuž bychom se o něm mohli dozvědět více. Zněl takto:

Všechny věci, které jste už zjistili, se vám budou dobře hodit. Uvědomil jsem si ale, že jsem se ještě nikterak nepředstavil, to ani dělat nebudu. Jenom, kdybyste chtěli, moji podobiznu naleznete na Petřském náměstí. Hledejte u nejsevernější lavičky, a to z té skupiny laviček, která jich obsahuje devět.

Kdyby někdo z vás získal tuto podobiznu, mohl by to být velký krok vpřed v našem pátrání! Jo, a samozřejmě opět dostane nějakých pár bodů a korálků do hry a bodování. Odpověď z minula bylo knihkupectví Halfar, které je vedle cestovní kanceláře hned naproti klubovně. Podobizny noste Štěpánovi do konce listopadu.

Karate 1987

retro kronika

Sešli jsme se jako na schůzku, jenže místo schůzky jsme šli do tělocvičny v Klimentské. Tam nás Jirka po malé rozvíčce začal učit základy karate. Postupně nám to nešlo, ale za chvíli jsme se do toho dali všichni. Po prvních hodinách nás Jirka začal učit základy juda. Po malém provedení zkoušek juda a karate jsme se odebrali do šaten, kde jsme se rozloučili a ještě před tím jsme se informovali k dalším akcím. Pozdravem a pokřikem jsme se už rozloučili. A každý šel svojí cestou.

přepsáno doslovně, autor neznámý

Vedoucí starších:

Eliška: 728 467 049

Jenda: 799 790 244

Samara: 733 210 214

Vosa: 720 368 688

Vedoucí mladších:

Májka: 725 807 853

Sára: 728 739 631

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.

tovpred.ctrnactka.cz